

בְּדָלְכִי אֲכֹלֶת לַיְלָה

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עתות חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בនשיאות מרן הגאון ורבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרואה 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגילינו מופץ בכל בתיה הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פנויו הלכה

ההפרזיות הנחות בימי בין המעריכים

מתוך שע"ה י"ד ס"י ק"ג היה והענין יצחיק שם בשלושת השבות שבין שבעה עשר בתומו לתsha'va באב מפטירים תלת דפורהונתא, שהן דברי ירמיהו, חזון ישעיהו, איך חיתה, וסימנים דח"א, לפי מנהג הבלתי נבדעת הרמב"ם פ"ג מתפילה הליט"ט, ומהר"ץ בעז חיים דף ק"צ. והפרטת דברי, מסיים בפסוק נאום יי' להצלך. בהפרטת חזון, רבים נהגים שחוור על פסוק אם תאבו וגוי כדי לסיס בדבר טוב. וכן יש נהגים בהפרטת איכה, שחוור על פסוק ציון במשפט וגוי, ונוכן לעשות כן ואcum"ל. ובשامي מפטירין דברי ירמיהו, שמעו דבר יי', חזון ישעיהו, וסימנים דש"ח וכדרת הש"ע סימן תכ"ח סעיף ח'. וידוע שיש מקומות גם בשامي שנוהגים בזה כבלדי להפטיר דח"א. וע"ע להלן חלק י"ד הלכות לימוד תשביר סימן קס"א הערכה ז' ד"ה והרמ"א). ואפיו כshall ראש חדש אבל לחיות בשבת, אין מפטירין השמים כסאי, אלא שמעו בשامي ולא כדעת הרמ"א בסימן תכ"ה סעיף א', שכותב שהעיקיר להפטיר או השמים כסאי. וכן השמיתו השת"ז. ובפירוש הביא שם בסק"ה דעת הר"ד אבודרham, שאון מרגלgin תלת דפורהונתא ושבע דנחתמתא (משום) [בשם] הפטירה (אתה) (אחרת) כל ע"ש. וש מהשامي שנוהגים עכ"פ להוסיף בסיום ההפטירה פסוק ראשון ואחרון מהפרטת השמים כסאי, עיין לעיל סימן ס' הערכה פ"ה. אכן לגבי שבע דנחתמתא, מנהג הבלתי (וגם חלק מן השامي) המשך בעמוד השלישי.

בנתיבי החיבור

הרבי אליעזר נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וידבר משה אל ראשי המנות (במדבר ל. ב) מובא במנחת יהודה' למחרדי גזפאן ז"ל משם תולדות יצחק על פסוק זה: למה אל ראש המנות שהנדרים והשבועות לכל ישראל הם והטעם שאין לגלות שיש התרה להמון העם שלא ינgeo בשבועות קלות ראש ואף על פי שאינן אפשר של לא לגלות להם בא לרמו חומר השבועה לומר שחומרתה גדולה כל כך שם היה אפשר להעלו מהם ראוי לעשות כן. עכ"ל. ובש"ה יי"ד ס"י קס"ח הי"ד כתוב בזה"ל: אף על פי שלענין כל המצות שבתורה, אין הוכר נחشب גדול עד שהוא בגיל שלוש עשרה שנה ויום אחד, והנקבה אינה נחשבת גדולה עד שתהא בגיל שתים עשרה שנה ויום אחד, מכל מקום לעניין נדרים ושבועות הזמן מוקדם בשנה אחת, דהיינו הבן מגיל שתים עשרה ויום אחד, והבת מגיל עשרה ויום אחד. ומואז והלאה נדר ושבועות שבועה. אבל כשהם פחות מגיל זה, בתנאי שהם מבנים לשם מינדרו, ולשם מי נשבעו. ואבל שהם מבנים אבותיהם או רבותיהם גוערים אפילו שהם מבנים, אין בדבריהם כלום. ומכל מקום אבותיהם או רבותיהם גוערים בהם ומכם אותם, כדי שלא ירגלו את לשונם בנדרים ושבועות. ומראים להם שהותר נדרם או שבועותם, כדי שלא יקל בהם את ראשם. וזה דוקא בדברים שאין יכולים לעמוד בהם אלא אם כן ייצטרו מאר או עלולים לבוא לידי חולין, כגון שנדר או נשבעו ליום, או שלא לאוכל בשאר משך מימים. ומגיל שלוש דברים קטנים וקלים שאין בהם עינוי נפש, גוזרים עליהם לקיימים. ונדר ושבועות שבועה. וכבר מובא בספרים הקדושים חומר הנדרים והשבועות,DOI ודי בהמה שנעה לאת אשר מובא במדרש על ינאי המלך בזה"ל: מעשה בינוי המלך שקי לו שני אלפי עירונות ובכל נחרבו על שבועות אמת, ביצה, אומר ארם לחרבו בשבעה שאני הולך ואוכל לך ובקב מקומות פלוני, ואשתה לך ובקב מקומות פלוני, והי חולcin ומילמי שבעתקון, ותחרבו. מה הנשבע באמת לך, הנשבע על השקר על אחת פמה ובמה. עכ"ל.

עכ"ז מחובת האדם לחנק ידייו ליהר בפיו ולשונו גם כאשר מדבר אמת וכוונתו באמת. ואין כוונתינו על לשון שבואה בלבד כמו שיש הרבה ילדים אמרים נשבע לך"ה". אלא גם הלשונות של שבואה כגון 'אמת', 'בחי' (בחים שלוי), 'בח' פלוני, בספר תורה וכל כי"ב. ופעמים הילדים שומעים לשונות אלו מהורייהם או קרוביים אשר מתחבטים כך ללא משים, וכשמעיר לבנו על דבריו אין הבן תופס תוכחת אביו לא מאהבה ולא מיראה, מפני שרואה שאביו בעצםו מדבר כך.

וכן מצוי שהנערים אומרים שהם ילכו ללימוד בשעה מסוימת או יעשו מצוחה מסוימת וכל כי"ב. ואלו דברים של מזוחה ומחוויב לקיים כmoboa בשעה יי"ד שם ס"י היה יע"ש. ומכיון שאין אדם שם לב להילוק זה בין מצוח לא מזוחה, או האם דבר זה מצוח או לאו. עכ"ז כדי להרגיל הילדים לומר על כל דבר 'בלי' נדר. וזה ב"ה יצילנו משלגיות ובנינו גדלים לאגדות,acci"r.

יערכ מפי עליון, האיש היקר אשר במרחקים שוטן, והוא חוץ עולום שמו א"ז ארכילטאל, ותומך נאהבה ובשמחה בת"ת. יملא ח' כל מטהלות לטע לטוונה, ויזכה למצוות בת ווע מהרה, וירכה ורעו לעפרא דימה, ויראת ח' עליו תא נסולה, ועצצאיו יהיו תיא גודלים מעדולי הדור העג' מהזקנים מסורת אגדתינו כל אדרא,acci"r.

מחידושי רבותינו

מן הרה"ג יצחק רצאבי שליט"א

בחיבורו 'נפאלות מתרתך'

מאמר אחריו שלבטים

זהו ייחודה!
שנים באהה עשה
שניהם גרש למתה רבה
האחד מון לחיים והשלה לחיות
בין הפטורים נכונה יוגול פרט

פתרונות לפרש פינחס'
אהודה ייחודה! צפחה, שהחכמיו אותו בונתיו נכתב
בראך, וכחוור ה' ב' והזחיר נכתב כחוך, אך בשאר
המורות שהודר לא נכתב ברוקא.
הזכיה בהגלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: שבוע אחרון לפטרונה.

בלעם נשתחה לפני כסא הכהן, כי חור בתשובה ~ בית-ידין של מבטלים העונש למי שחזר בתשובה ~ ארבעה טעמים מודיע לא נתקבלה תשובה של ~ בלעם

וأت בלעם בן בעור הרגו בחרב (במדבר לא. ח). א) יש בה דבר נורא בילוקט שמשמעותו בשם ילמדנו, דהיינו שראה בלעם הרשע את פינחס, עשה את שתי זרועותיו כשי לוחות אבניים, והיה פורח ועולה על מעלה, מפני שהיה משתחם בשם המפורש. ואף פינחס כיוון שראה את בלעם פורח ועולה, אף הוא עשה שתי זרועותיו כשי לוחות אבניים והיה פורח ועולה אחדיו, עד שמציאו עמוד ומשתחח לפני כסא הכהן. מיד נתן עליו פינחס ציצ'ן של הקב"ה ותפסו, והורידו לפני משה, ודנוו בסנהדרין והרגועו ע"כ. ועיין עוד בדברינו לעיל פרשת בלק על פסוק אם יתן לblk מלא ביתו כסוף וזהב ד"ה וסופו: והשתתחווו שלבליםם לפני כסא הכהן, והצורך לדון אותו בסנהדרין, עניינים מפורש במגלה עמקות אופן ל"ה, שהוא היה בעל תשובה בשוכר שם המפורש ועלה ונשתתח לפני כסא הכהן. ונסתפק פינחס אם להמיתו, שאין לך דבר שעומד בפני התשובה. יצא מפי משה ובית-ידינו לדונו באربع מיתות בית-ידין, לפ"ז שהמיתת כ"ד אלף מישראל, וuberתו שמרה נצח, שגדם כל הצרות שלישראל וכו', והוא מדבריו גם במנחת יהודה דף פ"א סוף עמוד ב'. ושדרנוו באربع מיתות בית-ידין, הוא מפורש בסנהדרין דף ק"ו ריש ע"ב. ועיין עוד בספר כי, ולקמן בסמוך ד"ה ואפשר. ושמע מינה שלא הייתה השתתחווו לביקשת רחמים בעלמא, אלא שחזר בו ומתקבל מעטה עליו על שבע מצות שהוא מחויב בהן:

ולכואורה מהאי טעמא נמי עשה בלעם את שתי זרועותיו כשי לוחות אבניים, להורות שמקבל הוא עליו מעטה אפילו על תורה, ומה גם דמייקרא היה מחשב בדעתו שהקב"ה יתן תורה על ידו, כדי לעיל פרשת בלק על פסוק וישלח מלאכים אל בלעם בן בער ד"ה כמו. אך אסכך למה פינחס גסכו עשה כך. ובמגלה עמוקות שם, פירש עניין שני לוחות אלו עד"ה. ולפי פשטו שלדברים, משמע שכן צריך לעשות מי שפורה על מעלה באמצעות שם המפורש. וככני זה נזכר במעשה ישו הנצרי שר"י, שהרים ידיו בככני נשר והיה פורח בין השמיים ובין הארץ, כדלהלן פרשת כי תבוא על פסוק אלהים אחרים עץ ואבן. נמצא כי רק השתתחווו לפני כסא הכהן הייתה מפני שהתחתר וחזר בתשובה:

בדבר האמור:
ב) וצריך לדעת מדו"ע אכן לא הוועילה לו תשובה. והרי ידוע שברגע אחד שאדם מחליט לחזור בתשובה, ואפילו בהרהור בלבו, נהפק מרושע גמור להיחס לצדיק, וכדלהלן בഫטרת כי תבוא על פסוק ועمر כולל צדיקים ד"ה ואפשר. והגם דקיים לנו דכל מי שחתא והחטא את הרבים אין מספיקים בידו לעשות תשובה כרתנן באבות פרק ה' משנה י"ז, הא מפרשין טעה ביום דף פז. כדי שלא היה הוא בגין עדן ותלמידיו בגיהנום, ובנדון דירין הריגת הנוצרים לבעל פעור כפירה להם עונם, שהרים ידיו לזרמי נתקפר, כמו שהבאנו לעיל פרשת פינחס על פסוק זמרי בן סלווא ד"ה ובמדרש. וככלשכנם אם מה שדנוו למיתה, לא היה מטעם זה, אלא מצד כשפוי, וככתוב מכפה לא תחיה שמות כ"ב, י"ז. אי נמי מצד שהיא בועל אותן, וככתוב כל שוכב עם בהמה מות (שם י"ח), נזכור בפירוש הרוקח ובעל הטורים ואור האפילה יעוז, שבזה לא החטא את אחרים. [ושמא אי מושם הא לא אריה, דסוף סוף חטא, והחטא בעזון אחר]:

אבל אין להшиб, דנהי שאין מספיקים בידו לעשות תשובה, והיינו שאין מסיעים אותו מן השמים לבך, ברם הכא סוף הרי חזר. כי כיוון שלא יסיעו אותו, ממילא לא יוכל לעמוד נגד יעד הרע, וישוב לסתו לאחר מכן. וכמו שלמדו רוז"ל מפסק צופה רשות לצדיק וגוי י"י לא יעבנו בידו וגוי (תהלים ל"ז, ל"ב, ל"ג) שלא למלא הקב"ה עוזרו לאדם להינצל מלמעלה היה יוציא זכאי, ומהא"י טעמא גופיה הורדו פינחס ממש כדי לדון ובקידושין דף ל' ע"ב: ג) ואפשר לומר דאין הכל כי נמי מבית-ידין שלמעלה היה יוציא זכאי, ומהא"י טעמא מיתות בית-ידין, אם בבית-ידין שלמעלה דוקא, כדאיתא במכות דף יג: חיבי כריתות, אם עשו תשובה, בית-ידין שלמעלה מוחלים להם. חיבי מיתות בית-ידין, אם עשו תשובה, אין בית-ידין שלמעלה מוחלים להם יעוז. ולפי עצם רשותו וגודלו טינופו, לא לימדו עלייו זכות במרום. ומהא"י טעמא נמי דנוו גסכו משה ובית-ידינו באربع מיתות, כדי לעיל ד"ה והשתתחווו, בבחינת הוראת שעה, שהרי לפום דינה קיימא לנו דמי שנתחביב בשתי מיתות, אינו נדוון אלא בחמורה שבהן, כדאיתא בסנהדרין דף נ' ע"ב וברבנן פרק י"ד מסנהדרין הלכה ד':

ויש עוד לומר ושאני בלם שהוא גוי. שכן כתבו כמה רבותא, כי אין התשובה מועילה אלא לישראל, כדלהלן פרשת נצבים על פסוק ושבת עד י"י אלדריך ד"ה וחידש:

ולא עוד אלא שמבואר ברמב"ם פרק ר' מתשובה הלכה ג' כי אדם שחתא חטא גדול או עשה הרבה חטאים, יש שאין מניסיונו לו רשות לשוב כדי שימות ויאבד יושע"ב. והגם דשאני בלם שסוף סוף שב בפועל, מכל מקום גלי וירע לפניו מי שאמר והיה העולם שלא היה בלבו לשוב בתשובה באמת, רק בפי הוא אומר כן לפני השעה, ובלבו ישים ארבו לחזור לרשעו לאחר מכן. כי היה סבור אותו רשות שיכול הוא להטעות לברא ותברך חס ושלום, כמו שאמר חז"ל על פסוק יבאו אליהם אל בלעם יאמר מי האנשים האלה ערך (לעיל כ"ב, ט) אמר בלם, אין יודע מי הם, יש עתים שאינו יודע, אף אני אראה עת שאוכל לקלם ולא יבין, כי עיון בתנומה שם אוות ה' ובמדרשי הרבה במדבר רשה כי:

אות ט' ובפירוש רשי". לפיכך לא מנוו בית-ידין שלמעלה מפינחס להורדו ממש לדונו בפניו במעשה שלמעלה:

כל שכן שלא חור בתשובה מדעתו, וולת בראותו כי כלתנו אליו הרעה, וכפשבינו ובין המות, כשהסביר אליו פינחס וככל הקדרש וחוץות התדרעה בידו (כבד ל"א, ו'). ואף שקרח היה ראוי להתקבל בתשובה, הגם שלא חור בו וולת שנבלע באדרמה עד טבוריו, שאני התם שלא היה בעל עבריות ומטען כמותו, שלא היה בכל העולם מעשה כרשעתו (עיין מדרש תלפיות ענף בלעם ד"ה אמר המאסף), אלא שנגאותו

לרפואת
 שירה בת נח לוי
 בשכחע"

ליש"ק
 תומר ישראלי בן יעקב
 ואודליה בת מנשה

לרפואת
 יוסף בן משה דניין
 בשכחע"

מהליכות אבותינו

عنות הנשים

כתבABA שלום שבוי ז"ל בפירושו להפרת פינחס, על אליו הנביא אחד שאזיבל הרשעה רצתה לתפסו להרגנו וברח ממנה ואמר להשת"ת 'קח נפשי'. פירשABA שלום 'קח נפשי, ולא תנhog אשה עלי' שරרה, עכ"ל. ואם נדוק בדבריו לא הזכיר כלל שהוא מפני שהיא אישת רשותה, אלא כתוב בסתם ולא תנhog אשה עלי' שררה. ודבר זה עולה בקנה יפה עם מה שאמרו חכמינו ז"ל בגמרא (ביצה לב:) ת"ד ג' ח'ין אינם חיים ואלו הן המצעה לשלחן חברו ומישאותו מושלת עלי' ומישורין מושלין בגופו, ויש אומרים אף מי שאין לו אלא חלק אחד. ויש עוד להאריך ואכ"ם. וזה אחת המעלות בנשות תימן שהו כפופות תמיד לבعلיהן בעוניה ובהשכל. ורביהם הסיפורים אשר סיפרו הזכונות שהיו מחנכים אותן עד בקנותן לילך תמיד אחר בעליהן, גם כשלא נח הדבר, ואף כשנראה בעינה שבעללה נהג שלא בצדקה. ובואה גדרלה לאשה שבאה לבית הוריה ללא הסכמת בעלה. והוא מקומות בנטשן את המובה בפלא יועץ ע' אהבת איש ואשה הלכה למעשה ללא שם שניין ופניה. ואשרי הנשים הדבקות בדרכיו אמותינו הקדושות, וחכמת נשים בנתה ביתה.

ישראל שהקב"ה יתנקם בהם אם לא יהנו ברבניהם בכבוד.

שלקrah הטעתה אותו, כיועין להלן פרשת ואתחנן על פסוק רב לך אל תוסף דבר אליו ד"ה ולאידך. ומהם נראה כל אדם ויקח מוסר, ולא ימתין לאחרינו. כי מי יודע יום מותנו. הנה שכנו אותו, ולפנינו פועלתו:

בספרי אמרו, לפי שייצאו נערין בני ישראל לחטוף את הביהה. וכן כתוב רשי' בזה"ל, לפי שראו נושא ואלעוז וכבר. יב"ג את נערין ישראל יוציאים לחטוף את הביהה. ויש נוסחות ברש"י, "מן" הביהה, דהינו מקצתה. והקשה עלי, אסכן מה צריך במשה ובאלעוז וכל נשאי העדה. לכן פירש באפונים אחרים, כדרלמן אוט ז'. וכנראה לא ראה שמקורה בספר. ואם נאמר שמשה ואלעוז יצאו בגלל זה,ומי רואה אותם יוצאים ואני יוצא, כדרפיש רשי' על פסוק (שמות י"ח, ז') ויצא משה למשה לבקשת חותנו, וכך יצאו גם כל נשאי העדה עמם, אע"ק ראה למה לא הספיק למשה לשלווח לצורך זה את הנשים. ונראה לענין לתרוץ שהם לא הלו ייחדי, אלא נתפورو למkommenות שונים, כיוון שהנערים שביקשו לחטוף מן הביהה היו יכולם להסתתר ולהחטוף מרווח אחרית, ולכן היה צורך שכולם יצאו, שם לא כן לא היו מקרים את כל המחנה. ולפי זה יתיישב נמי מי דרכיב (למלך י"ד) ויקץ משה על פקדוי החיל, והקשו המפרשים מדוע לא נזכר פינחס, שהרי הוא היה בראשם, וכדרלמן אוט ב'. אלא לפי שההיליכתו שלמשה פגע בהם, ולא היה פינחס עמהם: ומפרק דרכי אליעזר סוף פרק מ"ז ממשמע כי יצא מפני שנודע למשה שהביאו את בנות מדין השבויות. דהיכי איתא התם, הלו ושבו את בנות מדין והביאו (אותם) [אתות], ושמע משה ויצא לקראותם, וראה (אותם) [אות]. (ודהינו שנתאמת לו כי נכוונה השם עווה. יב"ג). ויאמר לו [לפינחס]. יב"ג על אלו נפל מישראל כדי אלוף וכבר. התחל בזעם עליהם ולא על פינחס, מפני כבבו, ועיין רמב"ן ושאר מפרשין. יב"ג שנאמר (שם) ויקץ משה על פקדוי החיל וכבר ע"כ. לפי זה נדרזו משה להוציאם, לפני שכינסו עמהן למחנה, כדרמים קרא, פן יחרה אף הוא על ישראל שוב:

ולפי שאר הטעמים דעליל ודרלמן, אם הם חולקים בו על פרקי דרכי אליעזר, אסכן סבירא להו שלא נודע זאת למשה מעיקרא, אלא רק אחרי שיצאו לקראות מטעמא אחרינו או ראה שהביאו את בנות מדין ויקץ עליהם:

בדרכיהם אתה לך....

יראה ופחד לא כל' זיין (ח'ב)

בomon שעשה הרב פוליה זו עם הפטייה, השלית היה מתענה ענוים נוראים, והאנשים שהיו סביבו ניסו לעור לו ללא עצלה, וכן על זה הוריך עשו כל הלילה עד ע寥ת השחר. ובעלות השחר הרב הנגניק את הפטייה לתוך השמן עד שכבהה, ואו כבתה גם נשמו של השלית, גמר את תפילת החשירות והלך לא רחמו של השלית כאילו לא ידע מاما מה שקרה. השMOVEDה שהשליט מטה נצראך אללה", נצראך אללה" (הציל אורט האדים). וכשהיה שואל מהו, ענו לו: שהשליט מת לפני יום חמישי, כמו שאמרה. ומאו גל פרחן של השליטים ששלטו אחריו מבקשים עורה כספית מהיהודים, היו באים בקשה ולא יוכלו לצאת. וכאשר לא שילמו היהודים את מס ה"פרוקא" היו עושים לרבת היהודים מסביב הבית שלא יוכל לצאת. וכשהיה לצתת הרב היה מרדדים את השומרים והולך لأن שוהה עריך, וכשהיהה בא הבקורת לראות את המשמר ששמו השליטים על בית הרב, היו מוציאים את השומרים ישנים, וממחפשים את הילך ותמיד פחדו מגדיי ישראל שהקב"ה יתנקם בהם אם לא יהנו ברבניהם בכבוד.

פניני הלכה

המשך מהعتمد הדשון כshall ראש חדש אלול בשבת להפтир השימים כסאי דלא בשתי זותים הנז"ל, וכדרלמן סימן ק"ט סעיף ח', וחוזן ישייחו בבלדי נוכן דעת הרמב"ם שכטב בפרק י"ג מהלכות תפילה הלכה ר', ראש חדש אב shall להיות באחד בשבת, מפטרין חדשיכם וממועדיכם שנאה נשפי ע"ב. ור"ל שמתחילה חמוץ ישיעחו, לפי שפסק חדשיכם וממועדיכם וגוי הוא בהמשך הפטרה ז', וכן קודם לזה שכטב הרמב"ם שם, שבשבת וראש חדש מפטרין והוא מורי חדש בחדרשו, וכוננותו להתחיל השימים כסאי וגוי כמנוג, ולא הזכיר פסק הנז' אלא לפיו שהוא מעין המאורע וכמפורש ברבינו מנוח ובמעשה דורך שם, ופשט. וענין עוד לעיל הלכות ראש חדש, וכמו קודם לזה שכטב הרמב"ם נעימתם, רק יש שמנמיכים הקול קצת. וכן אין אומרים קינות בשום שבת. ויש נוהגים להפטריות אלו חשוב ווקני בית הכנסת [מיוחה במעט מקומות נוהגים לשנות נעימת שלוש הפטריות אלו. וענין שתיל' זותים סימן ר'ב ס"ק י"ד, ובתשובה עולת יצחק חלק ב' סימן קל"ב סוף ד"ה לעשות. ובספר פאר הדור חלק ד' דף קצ"ה הובא דעת החז"א שלא לקון בהפטרה בשבת חמוץ, שדומה לאבילות בפרהסיא. וע"ע בדרכינו למלך סימן ק"ה הערכה כ"ז], וכן נוכן הדבר, מפני שהן תוכחה.

לעילי נשמת חיים בן יהיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעד בשاري ז"ל, יוסף בן יהיא נהרי ז"ל, ר' אריהם בן יצחק דוד טביב ז"ל,
יפה בת יהיא נהרי ע"ה, תנצבהה

חכמי תימן

הרבי יפת בן רצון חוזה – מונגים
זצ"ל

נולד ה' תמו תרנ"ג בישוב מנzel
שובכאני שבמחוז שרעב.
התीתם מאבי בגיל צער.
הוסמך לרבעות בכ"ז טבת
תרפ"ג. היה עסקן ציבור והולך
לכלא מספר פעמים עקב
פעילותו למען הצלה יתומים
מידי האסלים. בספסו תמן
בעניים ועוזר לעוד רבים עלות
ארצה.

עליה לארץ בשנת תש"ט
וhtaggorer ברמת גן. בנו הוא הרב
סעדיה חוזה אשר חיבר ספרים
על יהדות שרעב ועוד.
נפטר ט' אדר ב' תשלא"ג
תנצב"ה.

התודה... הברכה...

ולעוסקים במלאנת ה' ביד רמה,
ומנהלים לדי ישראל באחה רביה,
ומלוא פניהם מלאים שמחה,
ומחוירים לתלמידים תורה ויראה,
דרך אוטנטע מסות נאמה,

צוות הרבניים המהננים
יה"ר שיינו וילם לבניים ובני גנים,
עסקים בתורת אלדים חיים,
מרכזי תורה לילם ללא מספר
לכוננים, מתקן כריית וਐיות
ימים ושנים, וויט לראות גבייאת
גאל עדק כמהרה לימי'נו ובגנון
ירושלים, אלי"ד

הערות, האורות ותשובה לחידות
ניתן לשולח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

תפארת בניים

תלמידי כיתות א' –
וי' יצאו לטבול שנתי,
אשר התחיל בתפילה
בקבר של
מורה"ר דוד חגי
צ"ל מריא אטרא
הראשון דזה"ע
{אנשים אשר שמעו
מרחיק את אמרת
התהילים של
התלמידים בערבה
וכיסופין כמנוג ק"ק
תימן י"א, התקרכו
لتלמידים ואף חלקם
הסריטום מרוכ
התפעלות].
לאחר מכן נסעו
להתרעון בנחל
השופט,
ומשם פנו להינפש
בפארק יקועם

לו"ש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לו"ש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה